

OPINIÓ

A TEMPO

Rosa M. Ortega

A LA LLIBRERIA ONA

No ens coneixíem de res. I continuem sense conèixer-nos gaire. No hem anat mai a sopar ni hem viatjat mai junts. Tot just ens hem intercanviat uns mails. Tot va venir per una petita guia casolana del País Basc que es va oferir a compartir generosament per Twitter. M'hi vaig agafar de seguida. Va ser enviar-li el missatge i rebre una resposta ràpida. Dic que no ens coneixíem, però no és del tot cert, perquè jo fa anys que sé qui és. El vaig començar a seguir en els seus anys de periodista a La Vanguardia. Em feia gràcia que compartís (ell sense saber-ho, és clar!) passió per la política i per la música. I per Euskadi. *Diario privado de la guerra vasca* em va entusiasmar! M'agrada el què hi diu i com ho diu. Quan tinc enyorança d'aquella terra i sobretot de la seva gent, l'obro a l'atzar i viatjo una estona al País Basc. Bacallà al pil-pil, kokotxas, formatge Idiazabal, aizkolaris, les traineres de Donosti i el seu magnífic Orfeo. Xerrades amb el fundador d'ETA Julen Madariaga, amb el lehendakari Ardanza i amb Jon Idígoras, el dirigent històric de HB. Batista té amics per tot arreu. Suposo que és per-

què ha practicat sempre un periodisme respectuós amb les fonts i fidel al codi deontològic. El cas és que em va alegrar moltíssim rebre un DM convidant-me a la presentació del seu últim llibre *Els portaveus de Déu* a la llibreria Ona de Pau Claris de Barcelona. Xavier Graset, Raimon, Joan Tapias, Lluís Foix i el president Pujol acompanyat del seu fill Oriol. Em vaig assegurar discretament en un racó sentint-me privilegiada de poder compartir aquella estona amb tots aquests vips. Batista em va reconèixer i es va apropar a saludar-me. Glups! I com que una cosa porta a l'altra, el goig va acabar de ser complet quan, pujant l'escala per enfilars cap a la sortida, vaig aixecar la vista i vaig veure un cartell que hi deia *Recordem Aurora Bertrana*. Sor-

«Antoni Batista em va tornar apropar a l'Aurora, i l'Aurora de retorn cap a la meva filla»

presa, somriure i foto ràpida amb el mòbil per no oblidar ni dia ni hora. Durant el trajecte de tornada cap a casa, la pandèmia i la gent de Vilada van omplir els meus pensaments. Perquè va ser aquest modest ajuntament que durant la pandèmia va publicar un anunci convocant el premi Aurora Bertrana en honor de l'escriptora que hi va passar els darrers temps de la seva vida. Tancats a casa, vivint una vida que semblava de ciència ficció, la meva filla va escriure, també una història de ficció: *El país dels somnis*. Corregir faltes, justificar espais, acabar de pensar el pseudònim i prémer la tecla d'enviar. I esperar el veredict. Quina alegria quan vam rebre un mail comunicant-nos que havia guanyat el primer premi de la categoria infantil. L'entrega de premis virtual, és clar! Però l'alegria presencial. Des de llavors que l'Aurora Bertrana forma part de la nostra família. Antoni Batista em va tornar apropar a l'Aurora, i l'Aurora de retorn cap a la meva filla. I perdonin la broma fàcil, però tractant-se de llibres i escriptors, el destí devia estar escrit. Que bé que la vida ens regali aquestes coincidències!